

ledes aldeles ikke nogen Fordeel, Staten har renonceret paa, ved ikke at følge denne Fremgangsmaade, at foranledige en dobbelt Indskaldelse, som den ærede Rigsdagsmand forudsatte, man kunde have brugt, men som tilmed vilde have været aldeles ulovlig. Dernæst har den ærede Rigsdagsmand sagt, at man jo kunde indkalde dem endnu, at man jo nu kunde sige, at man gjorde det, da Conjunctionerne fordre det. Da man for nogle Dage siden her i Salen talte om de Bærnepligtige, om dem, som vare udfkrevne efter Septemberloven, da sagde man ikke: nu er det Krigstid, men da sagde man: nu er det Fredstid, og nu maa man træffe Forhold, som høre hjemme i Fredstid. Det forekommer mig, at den ærede Rigsdagsmand derved har gjort en Art Bebreidelse mod Thinget, idet han nemlig forudsatte, at man her kunde være tilbøielig til at behandle Godseierne og de andre Bedkommende paa en anden Maade end andre Underfaatter; det troer jeg paa ingen Maade; jeg er ganske overbevist om, at ogsaa den ærede Rigsdagsmand, naar han havde den Overbeviisning, at Herremændenes Ret blev behandlet paa anden Maade, vilde ubetinget, og med fuld saamegen Iver som nogen Anden stemme for, at der skete dem ganske den samme Ret, som enhver Anden; derom nærer jeg ikke den mindste Tvivl, og jeg troer derfor ikke, at man vil give det nogen Anvendelse paa nærværende Forhold, at man den ene Dag betragter Conjunctionerne som Krigstid, medens man den anden Dag har betragtet dem som Fredstid.

Naar den ærede Rigsdagsmand derhos har sagt, at § 30 er Hovedparagrafen i den omhandlede Lov, da er det en meget synderlig Betegnelse; det er meget besynderligt at betegne som Hovedparagraf den eneste Paragraph i Forordningen, som aldrig nogenstunde er kommen til Anvendelse, den Paragraph, som er skreven for extraordinaire Forhold, medens alle de andre ere skrevne for ordinaire Forhold; jeg troer derfor ikke, at man kan sige, at hiin Paragraph er Hovedparagrafen, og selv om det var saa, troer jeg ikke, at man kan behandle et Forhold efter denne Paragraph i Forordningen af 1774, naar det ved en senere Lovgivning og ved Praxis i næsten 80

Åar, som ere hevrundne siden den Tid, har faaet en heel anden Charakter. Derhos siger den ærede Rigsdagsmand, at jeg har benyttet den Paragraph, som egentlig kun skulde begrunde Forholdet for Præsteres Bedkommende, til deraf at udlede Noget, som skulde være almindeligt for det hele Forhold, og han har sagt, at de 36 Rbd., som staae i denne Paragraph, betyde 66 Rbd. Det er en af de Ting, som ikke saa let kan bevises, at 36 Rbd. betyde 66 Rbd. Den ærede Rigsdagsmand har vel sagt, at de Præster, som have siddet 6 Åar i Kaldet, ville i Alt have faaet 66 Rbd., men de, som ikke have siddet 6 Åar i Kaldet, ville ikke have faaet mere end 36 Rbd. foruden den aarlige Hjælp til Anskaffelse af en ny Hest, og 36 Rbd. ere altsaa den Sum, hvorved Regjeringen har begrundet Forholdet; det er den Sum, som af Statskassen er bleven udbetalt i Løbet af de oprindelige 6 første Åar som Vederlag ved Grundlæggelsen af det hele Forhold og af alle de Byrder, dette maatte medføre; fremtidigt er det derimod kun udbetalt 5 Rbd. om Åaret, idet man har anset det for retfærdigt kun at give Præsterne disse 5 Rbd. om Åaret, eller de løbende Remonteringspenge, naar de havde faaet disse 36 Rbd. udbetalte af deres Formand. Iøvrigt gaaer Loven ikke ud paa, at der kun skal tilbagebetales 36 Rbd., men den gaaer ud paa, at der skal tilbagebetales 46 Rbd., og det af den Grund, at man til disse 36 Rbd., som ere fremkomne ved Forholdets Begrundelse, lægger de løbende Remonteringspenge for de Åar, som Bedkommende ikke har stillet nogen Hest, da de saa ikke have havt Brug for de 5 Rbd., som ere udredede til Hjælp til fremtidig Anskaffelse af en Rytterhest. Den ærede Rigsdagsmand sagde, at Præsterne vilde han ikke gjøre nogen Året, — han brugte ikke ganske det samme Udtryk, men denne Lødens fremtraadte i hans Foredrag —; derom er jeg ogsaa overbevist, men saa sagde han, at den Vel, Præsterne skulde benytte, var, at de skulde fremkomme med et Bønnskrift, hvori de skulde fremsætte en Fordring, som han selv paa samme Tid karakteriserede som velberettiget; han ansaa deres Fordring for velberettiget, men meente dog, at den skulde fremkomme i Form af et Bønnskrift; jeg